

Genèse 2 et 3 Le jardin d'Eden

בד אלה תולדות השמים והארץ, בהבראם: ביום, עשות יהוה
אלהים--ארץ ושמים. בה וכל שיח השדה, טרם יהיה בארץ,
וכל-עשב השדה, טרם יצמח: כי לא המטיר יהוה אלהים, על-
הארץ, ואדם אין, לעבד את-האדמה. בו ואד, יעלה מן-הארץ,
והשקה, את-כל-פני האדמה. בז וייצר יהוה אלהים את-האדם,
עפר מן-האדמה, ויפח באפיו, נשמת חיים; ויהי האדם, לנפש
חיה. בח ויטע יהוה אלהים, גן-בעדן--מקדם; וישם שם, את-
האדם אשר יצר. בט ויצמח יהוה אלהים, מן-האדמה, כל-עץ
נחמד למראה, וטוב למאכל--ועץ החיים, בתוך הגן, ועץ, הדעת
טוב ורע. בי ונהר יצא מעדן, להשקות את-הגן; ומשם, יפרד,
והיה, לארבעה ראשים. ביא שם האחד, פישון--הוא הסבב, את
כל-ארץ החוילה, אשר-שם, הזב. ביב וזב הארץ הוא, טוב;
שם הבדלח, ואבן השהם. ביג ושם-הנהר השני, גיחון--הוא
הסובב, את כל-ארץ כוש. ביז ושם הנהר השלישי חדקל, הוא
ההלך קדמת אשור; והנהר הרביעי, הוא פרת. בטו ויקח יהוה
אלהים, את-האדם; וינחהו בגן-עדן, לעבדה ולשמרה. בטז ויצו
יהוה אלהים, על-האדם לאמר: מכל עץ-הגן, אכל תאכל. ביז

ומיעץ, הדעת טוב ורע--לא תאכל, ממנו: כי, ביום אכלך ממנו--
מות תמות. ב,יח ויאמר יהוה אלהים, לא-טוב היות האדם
לבדו; אעשה-לו עזר, כנגדו. ב,יט ויצר יהוה אלהים מן-האדמה,
כל-חית השדה ואת כל-עוף השמים, ויבא אל-האדם, לראות
מה-יקרא-לו; וכל אשר יקרא-לו האדם נפש חיה, הוא שמו. ב,כ
ויקרא האדם שמות, לכל-הבהמה ולעוף השמים, ולכל, חית
השדה; ולאדם, לא-מצא עזר כנגדו. ב,כא ויפל יהוה אלהים
תרדמה על-האדם, וישן; ויקח, אחת מצלעותיו, ויסגר בשר,
תחתנה. ב,כב ויבן יהוה אלהים את-הצלע אשר-לקח מן-האדם,
לאשה; ויבאה, אל-האדם. ב,כג ויאמר, האדם, זאת הפעם עץ
מעצמי, ובשר מבשרי; לזאת יקרא אשה, כי מאיש לקחה-זאת.
ב,כד על-כֵן, יעזב-איש, את-אביו, ואת-אמו; ודבק באשתו, והיו
לבשר אחד. ב,כה ויהיו שניהם ערומים, האדם ואשתו; ולא,
יתבששו. ג,א והנחש, הזה ערום, מכל חית השדה, אשר עשה
יהוה אלהים; ויאמר, אל-האשה, אף כי-אמר אלהים, לא
תאכלו מכל עץ הגן. ג,ב ותאמר האשה, אל-הנחש: מפרי עץ-
הגן, נאכל. ג,ג ומפרי העץ, אשר בתוך-הגן--אמר אלהים לא
תאכלו ממנו, ולא תגעו בו: פן-תמתו. ג,ד ויאמר הנחש, אל-

הָאִשָּׁה : לֹא-מוֹת, תָּמִיתוּן. ג'ה כִּי, יִדְעַ אֱלֹהִים, כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם
מִמֶּנּוּ, וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם; וְהֵייתֶם, פְּאֵלֵהִים, יִדְעִי, טוֹב וְרָע. ג'ו
וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וְכִי תֵאָנֹה-הוּא לְעֵינַיִם, וְנִחְמַד
הָעֵץ לְהִשְׂכִּיל, וַתִּקַּח מִפְּרִיּוֹ, וַתֹּאכַל; וַתֵּתֶן גַּם-לְאִישָׁה עִמָּה,
וַיֹּאכַל. ג'ז וַתִּפְקַחְנָה, עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, וַיִּדְעוּ, כִּי עִירַמְס הֵם; וַיִּתְּפְרוּ
עָלֶה תֵאָנֹה, וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֹת. ג'ח וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים,
מִתְהַלֵּךְ בְּגֶן--לְרוֹחַ הַיּוֹם; וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ, מִפְּנֵי יְהוָה
אֱלֹהִים, בְּתוֹךְ, עֵץ הַגֶּן. ג'ט וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים, אֶל-הָאָדָם;
וַיֹּאמֶר לוֹ, אֵיכָּה. ג'י וַיֹּאמֶר, אֶת-קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגֶן; וַאֲיָכָא כִּי-
עִירַם אָנֹכִי, וַאֲחַבָּא. ג'יא וַיֹּאמֶר--מִי הִגִּיד לְךָ, כִּי עִירַם אֶתָּה;
הַמֶּן-הָעֵץ, אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבִלְתִּי אֲכָל-מִמֶּנּוּ--אֲכַלְתָּ. ג'יב וַיֹּאמֶר,
הָאָדָם: הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי, הוּא נָתַנָּה-לִּי מִן-הָעֵץ וַאֲכַל.
ג'יג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאִשָּׁה, מַה-זֹּאת עָשִׂית; וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה,
הִנֵּחַשׁ הַשִּׂיאָנִי, וַאֲכַל. ג'יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל-הַנָּחַשׁ, כִּי
עָשִׂיתָ זֹאת, אָרוּר אַתָּה מִכָּל-הַבְּהֵמָה, וּמִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה; עַל-
גַּחְזֶךָ תֵּלֵךְ, וְעָפָר תֹּאכַל כָּל-יְמֵי חַיֶּיךָ. ג'טו וַאֲיָבָה אִשְׁתִּי, בֵּינְךָ וּבֵין
הָאִשָּׁה, וּבֵין זֶרְעֶךָ, וּבֵין זֶרְעָה: הוּא יִשׁוּפְךָ רֹאשׁ, וְאַתָּה תִּשׁוּפְנֶנּוּ

עֶקֶב. {ס}

ג,טז אֶל-הָאִשָּׁה אָמַר, הֲרַבָּה אֲרַבָּה עֲצָבוֹנְךָ וְהֲרַנַּנְךָ--בְּעֵצָב, תִּלְדִּי
בָּנִים; וְאֶל-אִישְׁךָ, תִּשְׁוֹקֶתְךָ, וְהוּא, יִמְשַׁל-בְּךָ. {ס}

ג,יז וּלְאָדָם אָמַר, כִּי-שָׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ, וּתְאָכַל מִן-הָעֵץ, אֲשֶׁר
צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ--אֲרוּרָה הָאֲדָמָה, בְּעִבּוֹרְךָ, בְּעֵצָבוֹן
תֹּאכְלֶנָּה, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ. ג,יח וְקוֹץ וְדַרְדַּר, תַּצְמִיחַ לְךָ; וְאָכַלְתָּ,
אֶת-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה. ג,יט בְּזַעַת אַפֶּיךָ, תֹּאכַל לֶחֶם, עַד שׁוֹבֵךְ אֶל-
הָאֲדָמָה, כִּי מִמֶּנָּה לְקַחְתָּ: כִּי-עֹפֵר אַתָּה, וְאֶל-עֹפֵר תֵּשׁוּב. ג,כ
וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ, חַוָּה: כִּי הוּא הִיְתָה, אִם כָּל-חַי. ג,כא
וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ, כְּתַנּוֹת עוֹר--וַיִּלְבָּשֵׁם. {פ}

ג,כב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים, הֵן הָאָדָם הָיָה כְּאֶחָד מִמֶּנּוּ, לְדַעַת, טוֹב
וְרָע; וְעַתָּה פֶּן-יִשְׁלַח יָדוֹ, וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים, וְאָכַל, וַחַי לְעֹלָם.
ג,כג וַיִּשְׁלַחְהוּ יְהוָה אֱלֹהִים, מַגֵּן-עֶדֶן--לְעַבְדָּה, אֶת-הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר
לָקַח, מִשָּׂם. ג,כד וַיִּגְרָשׁ, אֶת-הָאָדָם; וַיִּשְׁכֵּן מִקְדָּם לְגֹן-עֶדֶן אֶת-
הַכְּרָבִים, וְאֵת לַהֲט הַחֲרָב הַמַּתְהַפֶּכֶת, לְשֹׁמֵר, אֶת-דָּרְךָ עַץ
הַחַיִּים. {ס}